

Prædiken til 1. søndag i fasten

Matt. 4, 1-11

Jesus var lige blevet døbt. Det skete i Jordanflodens vand, hvor Johannes Døber døbte ham. Da det skete, lød der en røst fra himlen, idet Guds Ånd kom over ham: ”Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag!”

Men Guds velbehag førte ikke Jesus til behagelige omgivelser. I stedet blev han ført ud i den golde og tørre ørken ”for at fristes af Djævelen”, som det hedder. Det er her, dramaet fra paradiset have bliver gentaget, med djævelen, der rækker det lækreste brød frem og de mest fristende ting i verden. Adam og Eva tabte kampen i Edens have, og den jord, de arvede, er blevet en ørken, udbytets, lidelsernes sted, hvor alle kæmper for at overleve, og den enes død er den andens brød.

Nu træder Jesus ind på scenen. Han er den nye Adam. I ham giver Gud menneskeheden lov at begynde på en frisk. Nu er det ham, menneskehedens nye håb, der lægges fælder for. Og fristeren har en tilsyneladende sikker metode: Han siger til Jesus: ”Du skal opfylde menneskehedens hedeste ønsker! Og når du gør det, vil alle anerkende dig som verdens frelser. Menneskehedens hedeste ønsker har tre navne. Det ene hedder

brød, det andet er skuespil, og det tredje er magt. Har du de tre ting, har du mennesker i din hule hånd!” Det vidste djævelen alt om. Djævelen/fanden/satan/ - kært barn har mange navne – er mange gange skildret som en hæsleg fyr med horn i panden og klove. Men det er barnligt. Djævelen er en åndskraft, som kommer i skikkelse af en lysets engel, en velgører, lidt på samme måde som en børnelokker, der ser så flink og tilforladelig ud og roser og giver gaver, indtil han har indfanget sit offer. Sådan optræder han også her – smigrende, men med en truende undertone.

Og hvilken uskyldig fristelse var det ikke. Hvilken skade skulle det dog gøre at lave nogle sten om til brød? Der var jo sten nok i ørkenen.

Og der er sult nok i verden. Ikke bare for Jesus selv kunne det være ganske nyttigt at lave stene om til brød – også for alle dem, som sultede både dengang og i dag. I dag sulter 800 millioner mennesker rundt omkring i verden. Og vi, som kan gøre noget ved det – sulten er nemlig ikke en naturgiven nødvendighed i vores rige verden – vi fristes måske til at spørge: ”Gud, hvorfor griber du ikke ind og standser sulten? Du må

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

da kunne forvandle stene til brød!”. I gamle dage tænkte man Gud som en dommer, der stiller mennesker til regnskab. Men i vore dage er rollerne byttet om. Nu er det os, der anklager Gud og stiller ham til regnskab: Hvor er du henne, når millioner sulter? Er Gud måske ikke ligeglad, uretfærdig? Eller er det ikke bluff at tro, han overhovedet er der ?

Desværre svarer det til at kaste med sten, når man selv bor i et glashus. Vi bekymrer os jo ikke særligt for, om Afrika skulle forsvinde fra verdenskortet, eller Australien går op i flammer. Ikke for alvor. Hvordan kan jeg nu sige det? Det kan jeg fordi, hvis vi virkelig bekymrede os for Afrikas fattige og de 800 millioner, der sulter, så ville det påvirke vores appetit, når vi sætter os til bord for at nyde søndagsfrokosten om en time. Men det gør det næppe. Som én sagde: ”Jeg tåler ret godt den uret, som ikke rammer mig selv”.

Derfor er det ikke brød, vi har brug for, men barmhjertighed. Tilgivelse - fordi vi er, som vi er. Og et nyt hjerte, der ser, at brødet er der allerede! Og der er nok til alle! Det venter kun på at blive fordelt retfærdigt. Kun fordi vi fik først og tog først og fik mest og beholdt mest, er der ikke nok til alle. Så hvis Gud skal handle og gribe ind overfor sulter, så skal der ikke noget større mirakel til end at røre vore hjerter!

Vi lever nemlig ikke af brød alene – brød alene gør os forædte, forkælede og uden blik for andres nød. Vi lever af Guds ord. Livets mening findes ikke i behov og forbrug. Det findes i fællesskab, i kærlighed og sandhed og tilgivelse. Det, vi har mest brug for, er, at

Guds ord må gå os til hjertet, så vil resten følge af sig selv. Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift!

Djævelen har svar på rede hånd: Ja, det kan godt være, men ... skulle vi ikke have et lille tryllesnummer først, så vi kan få et tvingende bevis på, at du faktisk er Guds søn. Det må da kunne lade sig gøre med et elastikspring fra templets top, uden elastik! Så skal det blive spændende at se Guds engle komme og gribe dig en millimeter fra jorden!

Verden vil jo imponeres, og de, der har evnen til at imponere andre, bliver til noget stort. Uanset om de har rent mel i posen eller ej. Det fortæller nemlig ikke noget om en mand, at han kan bygge et kæmpe firma op og rejse jorden rundt i jetfly, og at han kan springe i elastik fra toppen af Matterhorn. Det fortæller højst, at han gerne vil forblinde andre, at han er en distanceblænder. Jesus ville ikke forblinde nogen på distancen. Det var ikke beundring, han søgte. Beundring skaber afstand. Jesus søgte tro. Tro og tillid kommer af nærhed. Han mødte mennesker ansigt til ansigt, uden forstillelse. Guds kærlighed oplever vi ikke ved at være tilskuere til noget stort. Vi møder den ved at leve i visheden om Guds nærvær, om at hans kraft udfolder sig i vores små liv, og måske allertydeligst viser sig i magtesløsheden.

Men er der et ord, djævelen hader, så er det ordet magtesløshed. Han satser på det modsatte. Og det faldt Adam og Eva for i sin tid: ”I kan blive som Gud til at kende alt, verdens herrer, hvis I vil gøre knæfald for mig”, sagde slangen. Men Jesus afslog. For ham

var der ingen omvej udenom korset på Golgatha, den totale afmagt og selvhengivelse. Der måtte det afgørende slag mod djævelen kæmpes til ende. Kun sådan skulle Guds søn få al magt i himlen og på jorden, som dødens og djævelens overmand, og ikke som hans kompagnon! Og Gud ske lov for det!

Det er også den eneste grund til, at vi kan sidde som menighed og forsage djævelen og alle hans gerninger, og at vi kan sidde og synge Luthers gamle salme om den gamle fjende led og regne ham for en slået mand, selv om han stadig driver sit spil imellem os. Med os står den rette mand, Kristus Guds søn, vort værn i al vor fare.

Sophie Nordentoft

Hals-Hou

Salmer:

336, 302, 637, 675, 208, 266